

גיליון 56

נובמבר 2019 • מרחשון ה'תש"ף

מוֹטְטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אֵכֶל וּמָזוֹן

אילה אלבאז
יפעת גדות
גליה גל־אלברט
שיר גרין
אביבית כהן
חנה מורג
מורן קבסו
ענת קוריאל
מירב ריאון
מילי שמידט

גיליון 56 מתחיל...

הפעם ביקשנו מכם יצירות שנוגעות באחד הצרכים הכי בסיסיים, הכי פשוטים ועם זאת הכי יצריים והכי יצירתיים.

בגיליון זה תוכלו לקרוא שירים וסיפורים טעימים וריחניים. כאלה שלא סתם עוסקים באוכל ומזון, אלא כאלה שבהם האוכל והמזון הם הגיבור האמיתי, הם הלב המניע, הם הדבר שהכול סובב סביבו.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון הזה נפתח עם שירו של אלירן דיין - צנצנות:

טורחת ועמלה הגברת במטבח
יום נליל היא ממלאה
צנצנת ועוד צנצנת
בטעם מתוק נפלא
מפרות עצי הגנה,
רבות מתוקות וצבעוניות
רוקחת בעצמה.

ובמטבח שלחן עץ ישן
כסא ושרפרף
וצנצנות פזורות בכל מקום
צנצנות גדולות וקטנות
ארכות ועגלות
שקופות ואטומות.

בלב תל אביב הישנה
עומד בית קטן, רעוע וישן
ולו גנה ירקה
עמוסת צמחי נוי ופרחים
ועצי פרי והדר מלבליים.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

ארוחה קרה

לאבא

ריח כבד באויר, המזוה פתוח
על השלחן ארוחת ערב שוממה
ילד שלח מהשלחן בהקשת פפים.
כשהרשה לגשת לשלחן כבר התקררה
הלחם התקשה, הבשר נדבק לעצמות –
עונת יבש שלמה על צלחת.

עברו שנים
מנקה הצלחות עדין מתעכב
אולי יגיע הליה, יצא ממקומו
יקרב בלאט אל הכלי
ירכך את הפיח בלשונו
שתכנס בין הבליטות
ותקנח את השאריות.
והצלחת אז תבהיק כמו משחת שמן לבנה,
ארון המזון וכלי האכילה יסגר –
והתמונה תרפה ממני.

יושבת מול הנוזל הצהוב ששוכב לו חמים בתוך הקליפה. אתמול ראתה את שכנתה לשולחן טובלת את הלחם הרך בנוזל הנשפך והתגרתה, אז היום מיד כשנכנסה הלכה למקרר להעביר את הפתק עם שמה מהחביתה לביצה הרכה. חנה קראה לסיים את המטלות והיא טאטאה את הלכלוך ליעה ורוקנה אל הפח הגדול, והחזירה לחדר הקטן שצמוד למקלחת, וחיכתה בתור לשטוף את הידיים. אז התיישבה עם כל ילדי הקבוצה בארבעת השולחנות.

הריח של הלחם שנחתך במכונה שפחדה ממנה במטבח של המבוגרים ממלא עכשיו את חדר האוכל הקטן, מדגדג לה את הבטן מבפנים ועל הצלחת. במקום הקבוע שלה מחכה לה הביצה שביקשה. שולחת יד מהירה לסלסילת הלחם, מנסה למחוק את הדהוד הקול של סבתא קליה – את לא צריכה עוד פרוסה.

הדגדוג מטפס בשמחה מהבטן לפה, וחנה שמה לעצמה סלט ואפילו לא מסתכלת לעברה. היא מקרבת את פרוסת הלחם לפה ולאף, הוא חמים ורך, וצובטת ממנו חתיכה. היא מכניסה את החתיכה שבידה לתוך הביצה הנוזלית ומושכת מעלה בציפייה, אבל עכשיו הנוזל הצהוב ובעיקר הנוזל הרירי החצי שקוף שנמשך בעקבותיו עושים לה פקק ב"למטה" של הגרון, ברווח בין העצמות.

היא מניחה את הלחם ודוחפת את הביצה לקצה הצלחת הכתומה. לוקחת מקערת הסלט שחתוך דקדק ומהקערה של הקוטג', שחנה מילאה בבוקר משקית לבנה גדולה, ואת מה שנשאר נקי מהלחם שלא נגע בביצה, יודעת שלא ייתנו לה לקחת פרוסת לחם נוספת אם לא גמרה את שלה.

"לא טעימה לי הביצה", היא מגייסת עוז לומר לחנה, שמרימה את צלחת הפלסטיק אל פיה באלכסון כדי לשתות את המיץ של הסלט. חנה מסתכלת בה זקופה וגבוהה, מכוונת אליה את האף שנעשה דקיק בקצהו, מרחיקה את הצלחת מפיה, "את ביקשת ביצה רכה".

היא משפילה עיניים כחולות שמתחילות להירטב בביצה שעומדת בקליפתה בקצה הצלחת.

"לא טעמת", אומרת חנה ומניחה את הצלחת עם שאריות המיץ על השולחן. הילדים האחרים מקבלים מבט שמאשר את הצלחת הריקה וקמים להניח אותה בכיור הנירוסטה הגדול. היא עוד רעבה, אבל הנוזל הזה שרוטט חסר צבע, הלוואי הייתה מקיאה על השולחן, אז אולי היו מאמינים לה.

"קדימה", אומרת חנה, "ביקשת ביצה רכה".

היא לוקחת את כוס השוקו הפושר, מדביקה את הקרום לקצה הזרת ומשם אל שפת הכוס הרחוקה, ולוקחת לגימה. שחנה תראה שהיא אוכלת הכול ולא סתם משאירה. חנה מתחילה לערום את קעריות הפלסטיק, ואיתן את סלסילת הלחם שנשארה בה רק הנשיקה. היא לוקחת חתיכת קשה וטובלת טבילה קטנטנה ממש בקצה, מנסה לקלוע רק לנוזל הצהוב, שמטפטף כל הדרך אל הפה שלה. היא דוחפת פנימה, לועסת מהר, מורידה בכוח את הגוש אל בית הבליעה. "טעמתי", היא אומרת כשהגוש ירד בגרון, "לא טעים לי. אני יכולה לקום עכשיו?" בשער האסוף הארוך והחלק של חנה כל שיערה יודעת את מקומה. "בפעם הבאה אל תבקשי סתם", אוספת חנה את הכלים וצועדת בחולצה משובצת ומכנסיים רחבים אל הצלחות הכתומות והכוסות הכחולות שמחכות לה במגדל על משטח הנירוסטה. יושבת לבדה על כיסא העץ. מכווצת את השפתיים ונלחמת בדמעות העלבון שירדו חזרה לגרון ומשם אל הבטן.

"המורה לא מחכה לך", אומרת חנה מהגב. היא מורידה בשקט את הצלחת שבה צהוב נוזל מציץ מתוך קליפה שבורה, עוצרת לרגע מול הפח. חנה, בכפפות גומי גדולות וריח של סבון כלים, סקוויץ' ביד אחת וצלחת בשנייה, מביטה אל המים שהורמים מולה. "קדימה, לכי לכיתה".

אחרי הפעולה הם עוצרים למנוחה בפיצרייה שננטשה שעות מעטות קודם לכן. הבצק עדיין טרי, הרוטב מדיף ניחוח עגבניות אדומות, עסיסיות. היא מנקה את האקדחים שעה שהוא מתבונן בדלת הזכוכית המנותצת לרסיסים, דאגה בעיניו הכחולות השקועות, והוא מודיע, "הסערה תגיע בקרוב".

היא מחייכת בפה סגור, עיניה החומות התמימות מהוות ניגוד מוחלט לנפשה חסרת המעצורים כשהיא משיבה בביטחון, "אנחנו הסערה".

הוא מתרצה ופונה לעבר משטח העבודה. זרועותיו הרזות והחזקות מכוסות עדיין בכתמים ארגמניים, דמם של הפסיכיאטרים שירה בהם.

הרעיון לשדוד דווקא את בית החולים נולד במוחה. "הם העזו להמציא מחלות, לספר עליי שקרים, הקנאים העלובים. עכשיו נראה להם מה זה", קבעה שעה שהשניים שוחחו בין העצים העבותים והכהים שבחצר המחלקה הסגורה. רוח עברה בשערו הכסוף והקצר, וחיוך צמא להרפתקאות קישט את שפתיו הדקות.

"עכשיו אני כבר לא אצטרך לחתוך את גבעולי הפרחים", הכריז, מניף את המזמרה בידי היפות שהוסיפו לעצב את דמויותיהם התמירות של ורדי הבר.

הם התבוננו בעלי הכותרת הארגמניים המתפתלים סביב במעגל מושלם. זו העבודה היחידה שהשיג לאחר שהשתחרר מהכלא באשמת שוד הבנק. רק הוא יוכל לעזור לה להשיג את הנקמה המתוקה שחלמה עליה בכל אותן שעות מרות שבהן שכבה קשורה בחדר הבידוד והפסיכיאטרים לעגו לה והזריקו תרופות הרגעה לוורידיה העדינים – תרופות שגרמו לה חלומות בלהה שבהם נקברה בעודה בחיים.

"אסור היה להם לקחת אותך לשם", הוא פוסק בעודו מרדד את הבצק ומשליך אותו אל האוויר כצלחת מעופפת שדואה לעבר שולחן העץ הכחול.

היא תופסת את האקדח ויורה ביריעת הבצק.

"היי!" מוחה בצחוק מאושר, "מה נאכל עכשיו?"

היא שולפת כף יד קטועה מתוך תיק הנשק הלבן, מושכת בכתפיה, חיוכה מבויש.

הוא מניד את ראשו ומנער אצבע מתרה, "ילדה שובבה. הראית לאחות המגעילה מי הבוס. היא קיבלה את מה שמגיע לה אחרי שהיא ניסתה לגנוב לך את האקדח ולירות בנו".

“אחרי שהיא כלאה אותי שם בתא הבידוד במשך יומיים בלי פירור לחם”, לוחשת, והחיוך נוטש את פניה. “והכול בגלל מה? בגלל שברחתי מהבית? הרי הם הכריחו אותי לאכול פלפל חריף, שניהם, גם אחי הגדול. אני כל כך שמחה שמצאתי אותך”, היא קמה וממהרת להפיל את ראשה העגום על כתפיו, לכרוך את זרועותיה סביב גופו הדק בחיבוק חם, ממושך, חיבוק שמגן עליו מפני כל כאב. הרי לו לא היה אפילו פלפל חריף, רק חבורות כחולות על הרגליים, רק בקבוקי המשקאות של אביו שעזב. והיא לא תעזוב, הוא יודע את זה.

אבל הסערה, הסערה מתקרבת. הם מרגישים את הרוח הפוערת את הדלת לרווחה, קרה וחסרת רחמים. הם מרפים זה מזה וגומרים להכין את הפיצה. דקות ההמתנה מתוחות, אבל הם מחייכים.

“זוכר איך השוטרים העלובים רדפו אחרינו? הוצאתי את הראש מהחלון של המכונית והרקדתי את האצבעות על האף כמו חצוצרה. היה טוב לצחוק עליהם”.

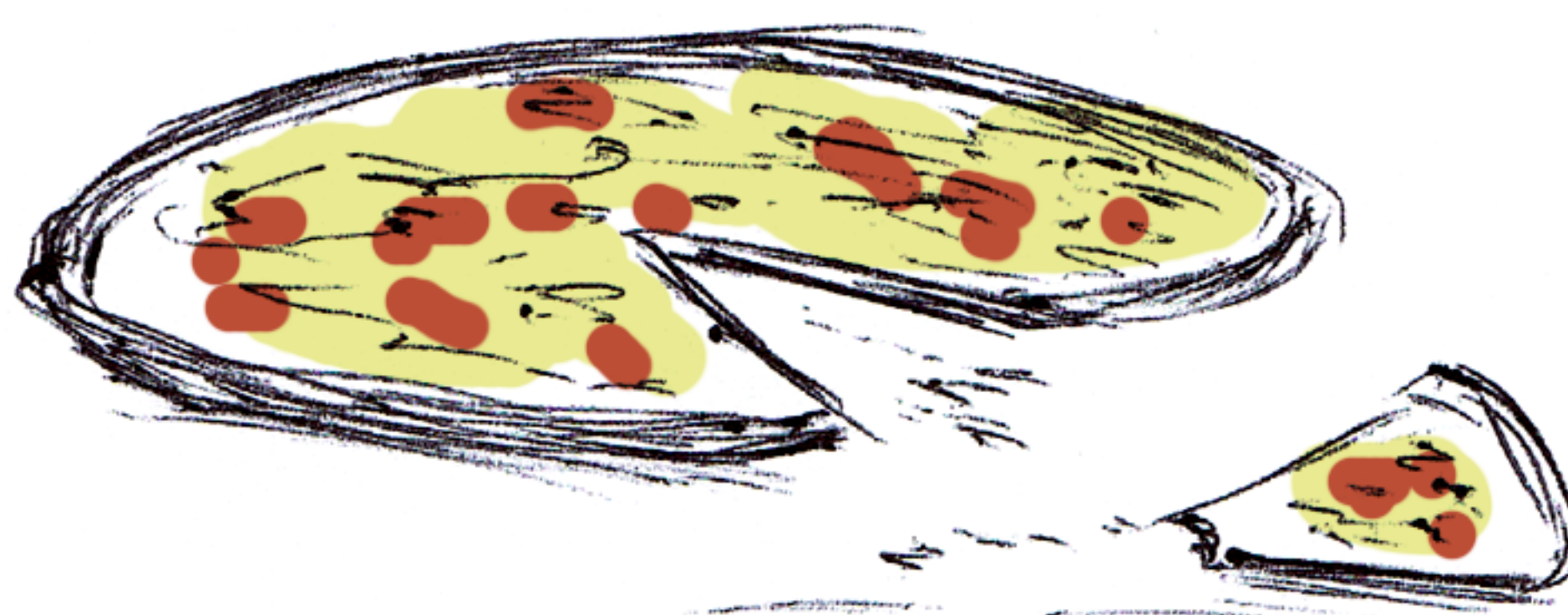
הוא מניף אותה על משטח העבודה המכוסה פירורי קמח ואוחז בידיה. מבט מלא הערצה בעיניו. “אני תמיד גאה בך, יש לך נפש חופשית”.

הרוח שרה מזמורים שלווים מחוץ למבנה הפיצרייה הירוק, הבודד כעץ שנסחף אל הים.

“היא לא תפגע בנו. הייתי מחכה לה בשעות ההן, הארוכות, כשהפה היה מתייבש והשפתיים היו מתפללות לפירור לחם. הייתי מבקשת מהרוח שתיקח אותי, אפילו את הנפש שלי, רק שלא אהיה שם. ועכשיו הם שוכבים בשלוליות של מיץ עגבניות כמו חתיכות בצק חסרות ערך. עכשיו הם יודעים שניצחתי”.

“אנחנו תמיד מנצחים”.

הם נושאים את המגש מתוך התנור, מתיישבים לצד השולחן ואוכלים את יצירתם המשותפת – פיצה עם פלפלים חריפים.

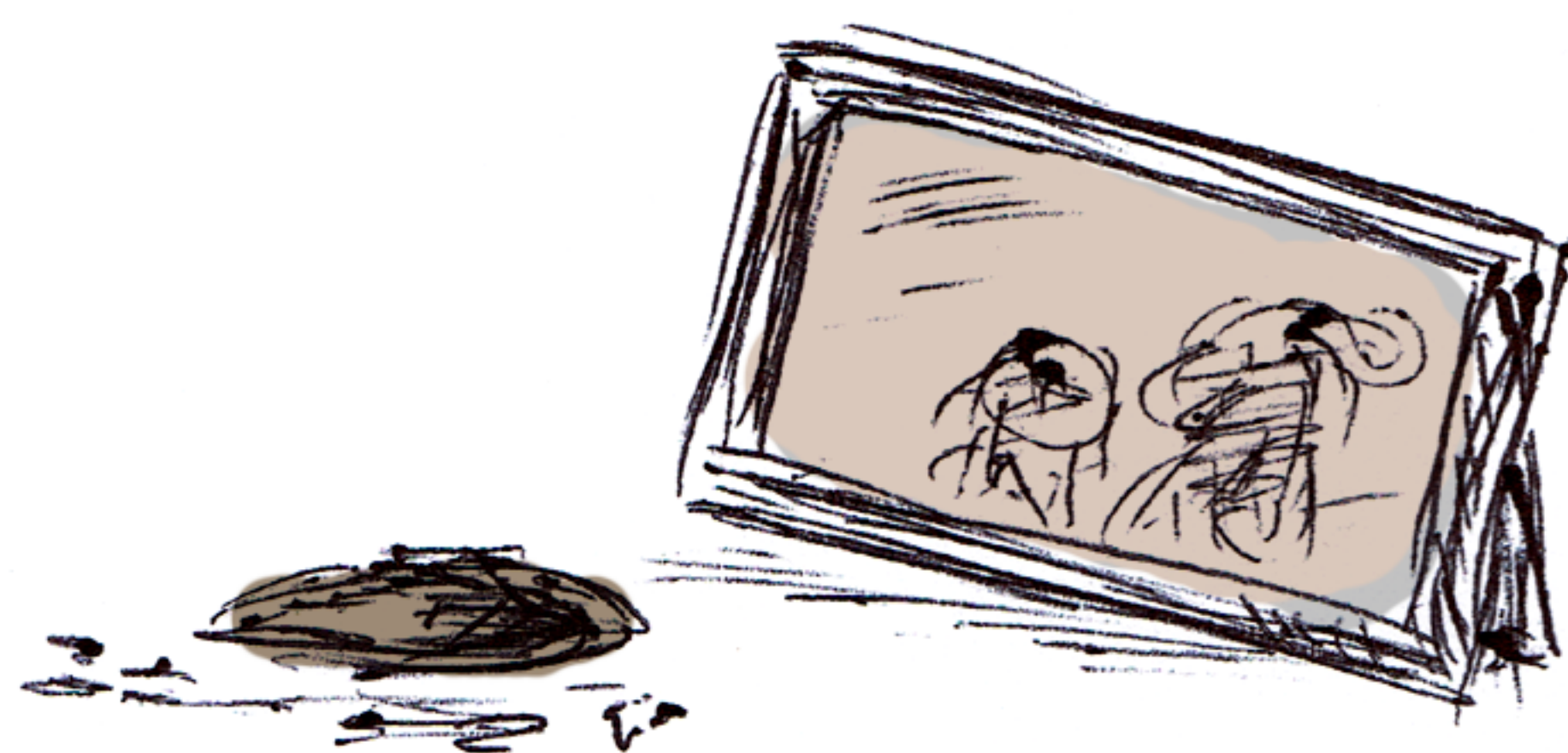

מתכון לימי חול

סבתא טגנה לי את כל העולם
במחבת של שמן עמק
רפדה את לבבי
לביבות תפוחי אדמה.

במאפיה של כל הקבוץ
לשה נשיקה, רדדה, קרצה לי
עוגיות פלעצאלאך מלוחות עם בצל ופלפל
חממה
בזקה אבקת פוכבים
הניחה בתבנית
וחתמה
עד שהזהיב.

"עוגת בויץ", גל של גיחוך עבר באולם. הוא מנסה להתעלם מהחום של התאורה על פניו ומחייך. כששאלו אותו מה היה הרגע המכונן בסיפור ההצלחה שלו ענה בכל הרצאה תשובה אחרת, השאלה הזאת תמיד חזרה, כאילו שאם מישהו ידע לזהות את אותו רגע הוא יוכל לגנוב מזה משהו לסיפורו האישי.

הקהל חזר פעם אחר פעם, סופג ארבעים וחמש דקות של הנחיה איך להקים חברה בעשרה צעדים פשוטים, צעדים שלא עבדו כמו שעבדו סיפוריו.

"האמת, מעולם לא חגגו לנו ימי הולדת, אולי מאז הייתי בן שנתיים. יש איזו תמונה אחת שלי עם עוגת ארנב. נולדתי בעיתוי לא כל כך מוצלח, בדיוק באותו יום שאחי נפטר, רק חמש שנים אחר כך. הסתכלתי בילדים בגן ובבית הספר תמיד בעיניים גדולות. קנאה? לא בטוח. אבל הטעם של עוגת השוקולד תמיד נשאר לי בפה. היה משהו חמים בבית שלנו, הרבה מאוד אהבה, ולמרות שלא היה הרבה, יצירתיות הייתה בשפע. את אותו לחם שחור ושמנת אכלנו מדי יום ביומו בצורה אחרת לגמרי, פעם פשטידה, פעם ממוּלָא, פעם מגולגל. אבל עם ימי ההולדת זה כבר היה משהו אחר.

"אז אולי שלוש או ארבע שנים אחרי שאימא הכריזה שאין באמת טעם לכל הפסטיבל הזה ועדיף שאת הכסף נשמור למשהו אחר – מה גם שאנחנו צריכים לחגוג את החיים כל יום ולא מספיק יום אחד – אז לילה אחד אני רואה את אחי מסתובב במיטה כולו מרוגש, "שמואל, מה קורה?" אני אומר לו.

"מבטיח שלא תספר?"

"מבטיח, מבטיח", נו ילד בן חמש, איך אפשר שלא להבטיח?

"מחר יש לך יום הולדת, הולכים לחגוג?" העיניים שלו נוצצות.

האמת שאני לגמרי שכחתי את התאריך וכל העניין הזה איכשהו כבר עבר לידי. לא הבנתי איך הוא בכלל זוכר את התאריך. "אתה בטוח?"

"מאה אחוז", הוא אומר, "לא ראית את אימא היום? היא הכינה את הנרות ובכתה. זה אומר שיום ההולדת שלך מגיע."

ואז נפל לי האסימון שבעצם יום ההולדת שלי הפך לאזכרה. אבל גם למתנה מאוד גדולה. תשאלו למה? אם אתם רוצים להבין מה גרם לי להצליח בעסקים, זה בהחלט זה.

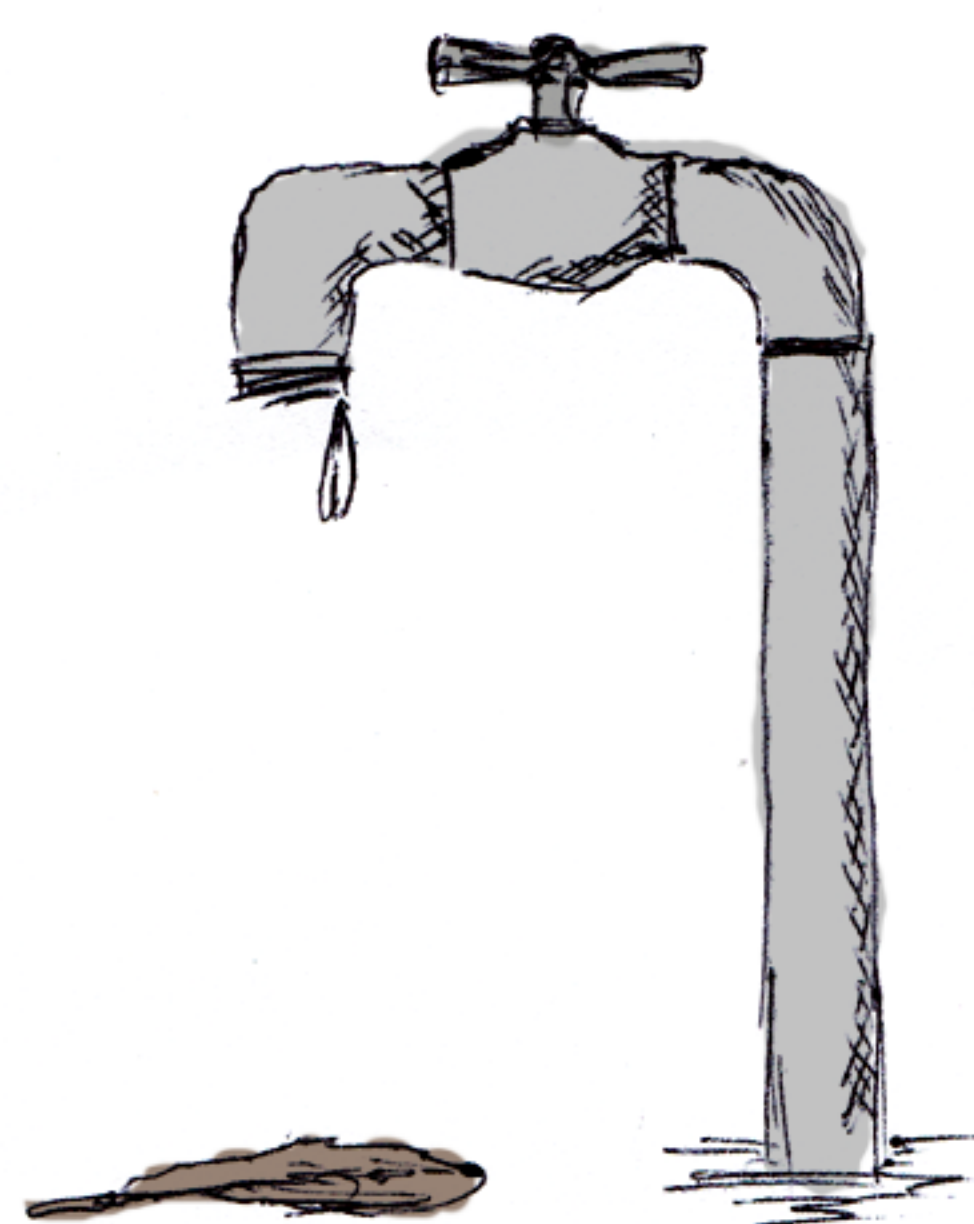
למחרת בצהריים אני אוסף את שמואל מהגן. כיתה ד', אני בן עשר, שמואל בערך בן חמש. אני אוכל משהו ויוצא, שוכח בכלל מכל הסיפור. אימא כנראה נסעה לבית הקברות. ושמואל? הוא יצא לארגז החול מכוסה כולו מכף רגל ועד ראש, שר שירי יום הולדת, מגיש לי על הסרוויס של שבת הר של בוץ, וחיוך גדול כל כך שמסתיר לו את הלחיים הענקיות שלו. ואני רק חושב איך אני מסביר לאימא מה זה כל הלכלוך על הצלחות של שבת.

אבל הוא ממשיך לשיר, וכל השכונה שומעת ולאט-לאט מתחילה לרדת. ואני רק רוצה לקבור את עצמי באדמה, מה כל השכנות הולכות להגיד לאימא שלי. במקום זה שמואל דוחף לידי צלחת מלאה ריח רטוב של חול.

לאט-לאט יורדים עוד ילדים ועוד ילדים בכל הגילים. "מה, יש לך יום הולדת? באמת? ואתם לא חוגגים?" הם שואלים ושמואל אומר להם, "מה לא חוגגים?! בטח חוגגים! עושים מסיבת בוץ, זה הרבה יותר טוב מבלונים ועוגת שוקולד עם סוכריות צבעוניות – כל אלה זה סתם שטויות לילדים, מסיבת בוץ זה לגברים!"

ברגע שהשכנים ראו את שמואל ככה כולו חום ולא משוקולד, התחילו לרדת לא רק הילדים אלא גם האימהות, וארגז החול התמלא במבות ובלונים, סוכריות על מקל, שקיות הפתעה וכמובן, מתנות. אמנם לא עטופות בנייר מרשרש, אבל כל המשחקים שהשכנים לא העזו לתת לנו.

את הרמז כבר הבנתם, ואני חושב ששמואל בכלל לא זוכר את זה. אבל בשבילי זה היה הרגע שבו אמרתי "גם אם אתה בבוץ..." הוא חיך לעצמו וירד מהבמה.

הכול מכירים את רחוב סוקולוב בחיפה, הרחוב שמקצהו הגבוה נגלה נמל חיפה בהדרו. זו דרך תלולה המובילה מרחוב הרצל ועד לשוק תלפיות. נהגתי ללכת בה בשגרה לביתה של סבתא, לבית הכנסת הגדול ולטייל בהדר.

דרך שתמיד הייתה אהובה ומוכרת. תמיד הובילה לפינות שאהבתי.

בשבת בצהריים ירדנו ברגל לביתה של סבתא. אימא ואבא, מוטי אחי, ואני. לבושים בגדי חג. לבשתי שמלה לבנה, "נעליים חצאיות", כך קראו לנעלי השבת. קשת שזורה לשערי הגלי. יום חג. ארוחת צהריים אצל סבתא.

התקרבונו לבית הכנסת הגדול, אנשים רבים יצאו מתפילה. נשים מהודרות, ילדים בחולצות לבנות, ולבסוף גם הגברים בחליפות שחורות. כולם התגודדו, כאילו ממתיקים סוד. אימא תמיד סיפרה לי שבבית הכנסת סוגרים עניינים בעיקר בין אנשים.

"אימא, אני חייבת לרדת לסבתא", אמרתי.

"חכי רק רגע, כולנו יורדים בעוד כמה דקות".

"לא, אימא, אני חייבת עכשיו", התעקשתי.

אימא ואבא החליפו מבטים ביניהם, "בסדר", אמרו לי, "מסרי לסבתא שאנחנו כבר מגיעים". אימא כמובן לא ידעה מדוע אני ממהרת כל כך. הריח... הריח של הטוץ' הגיע עד לרחוב. הישר אל פי. לא לאף. ממש אל תוך הפה.

עליתי בזריזות במדרגות, צלצלתי בפעמון. סבתא פתחה לי את הדלת לבושה בשמלה יפה וסינר ענקי קשור לגופה.

"סבתא... הכנת לנו טוץ', נכון?"

בכלל לא חיכיתי לתשובה.

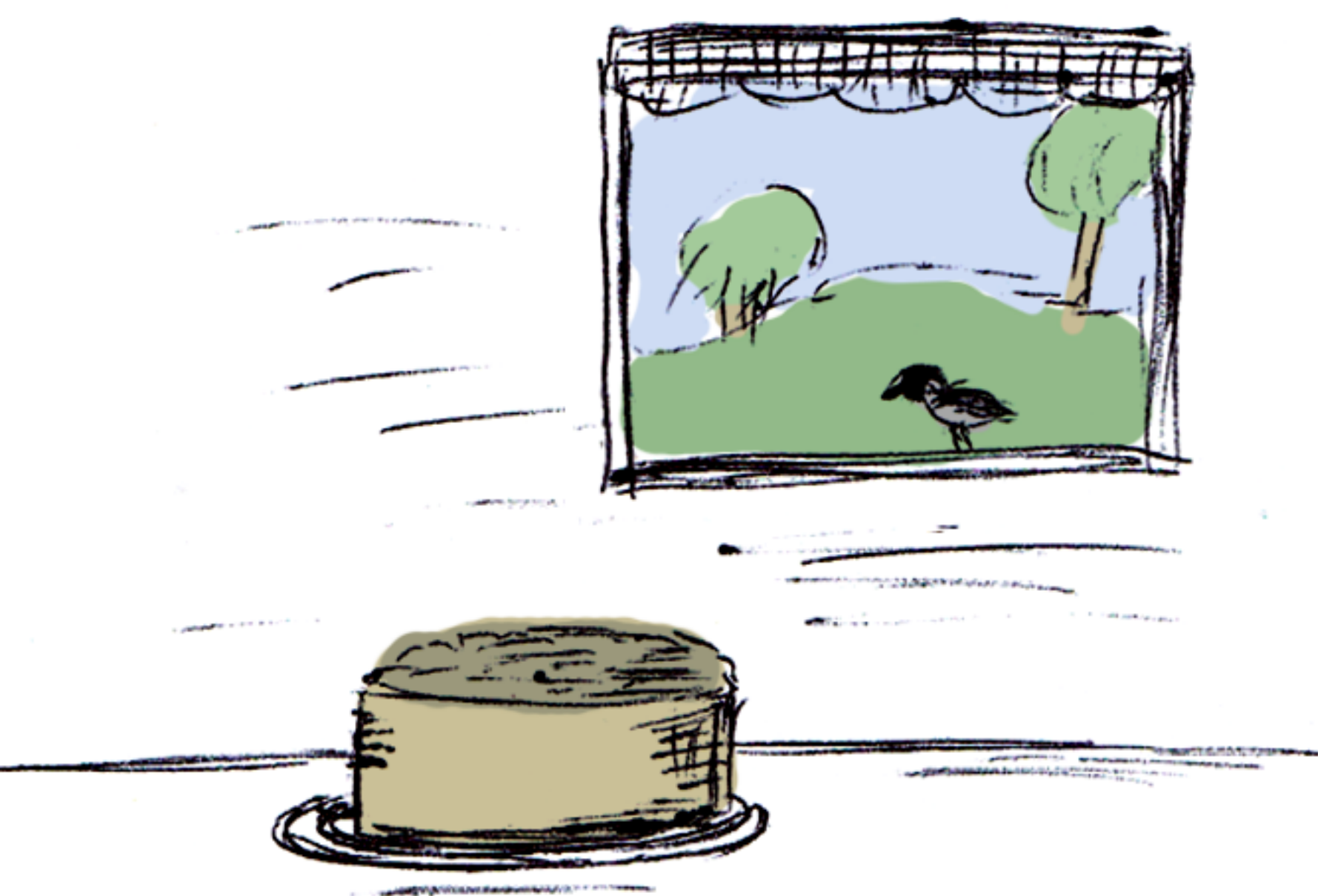
נכנסתי למטבח הקטן. על הכיריים עמד סיר פלא כסוף מכוסה במגבת מטבח לבנה שזורה תכלת זהוב בצדיה. ממש דומה לטלית. הסרתי את המגבת ולעיניי נגלה הטוץ' המושלם בעולם.

הסיר מלא וגדוש עד תום. קליפה חומה בצבצה לה החוצה. הקליפה שהכיהכי אהבתי.

סבתא הביטה בעיניי, עיני התכלת שלה קרנו, ואמרה לי: "חנה'לה, אני יודעת שאת אוהבת מאוד טוץ'". הוא תפח נהדר ממש לכבודך". כל כך שמחתי.

חשבתי לעצמי שאני לא צריכה מרק, לא קניידלך, לא עוף. לי יש רק טוץ'.

סבתא יצאה מהמטבח לכיוון האמבטיה.

נשארנו במטבח. אני והטוֹץ'. אני והריח. אני והרעב. אני ואני.

התחלתי לשוחח עם עצמי:

"אולי אטעם מעט מהטוֹץ'?"

"לא, הוא יפה מעוד ומחכה לכולם."

"אולי רק קצת מהקליפה?"

"לא, אימא תכעס, אסור לך", ענה לי קול.

הסֵפִי את המגבת. מצאתי מקום מתאים ותלשתי, ממש תלשתי חתיכה קטנה מהקליפה.

הטעם היה טעם שרק מי שאי־פעם טעם את המאכל הזה יכול להבין.

נבהלתי, כיסיתי חזרה בזריזות את המגבת, בדיוק באותו כיוון שסבתא הניחה אותה.

אימא ואבא הגיעו. שולחן השבת היה כבר ערוך: חלה מתוקה, מרק עם קניידלך, דגים. הכול מוכן לארוחה.

סבתא מספרת צחוקים שהיו השבוע בעבודה שלה. סיפורים על אנשים. ואני... מקווה שלא יגלו את ה"חור" בטוֹץ'.

מגיע זמן המנות העיקריות. סבתא מביאה תבנית עוף, תבנית פיירקס צבעונית עם פרוסות בשר כהה שלא אהבתי, ובגאווה רבה מביאה בסוף את סיר הפלא, עטוף במגבת.

לאט־לאט היא מסירה את המגבת. אני יושבת קפואה בכיסא. לא זזה.

"אוי", קוראת סבתא, "ציפורים נכנסו למטבח וטעמו מהטוֹץ' שלנו, מזל שלא היה טעים להם".

מבטה בכלל לא לכיווני, מביטה הישר אל אימא.

"חנה־ל'ה, רוצה טוֹץ'?"

"כן, מאוד־מאוד, סבתא".

את הפרוסה הראשונה עם החור סבתא פרסה בעבורי. פרוסה גדולה־גדולה. בקריצה הניחה בצלחת שלי, הצלחת עם פס הזהב. שמחתי כל כך.

סבתא התיישבה לאכול מולי, וסיפרה לנו כיצד קיבלה מסבתא שלה את המתכון לטוֹץ'. מתכון שכל היהודים בטשרנוביץ עיר הולדתה, הכינו לחג.

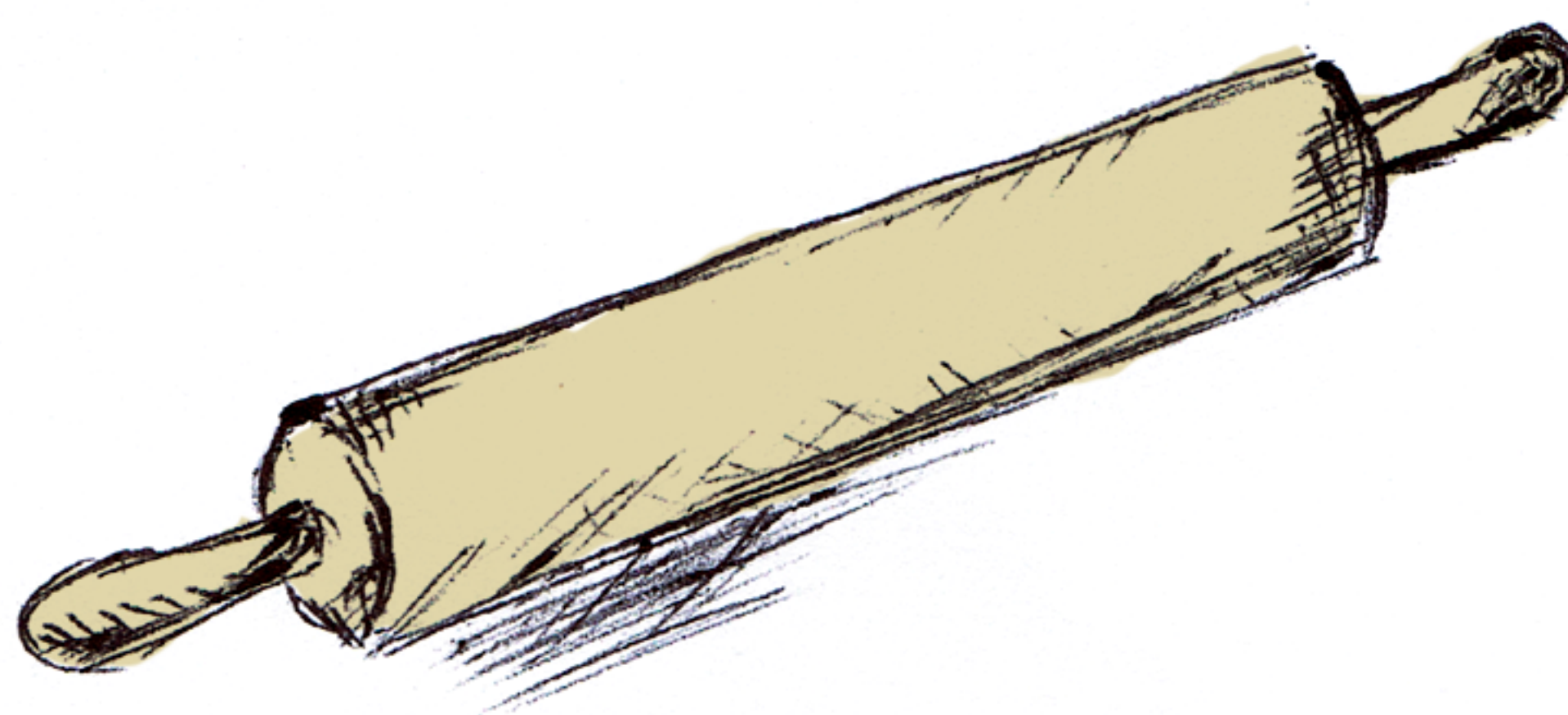
סבתא פתחה את המגירה, הוציאה נייר מקומט ונתנה לאימא. "חנה־ל'ה כל כך אוהבת טוֹץ'. שמרי את המתכון, אולי פעם אלמד אותך להכין".

אימא לא הכינה טוֹץ'. אבל כשנכדיי מגיעים הם מיד רצים לתנור: "סבתא, הכנת לנו טוֹץ'?"

אשת האופה

הָאוֹפָה מוֹצִיא זַעֲמוֹ עַל הַבָּצֶק
אֲגִלִּי זַעֲתוֹ
מִתְעַרְבְּבִים
בְּשִׁמְרִים
הַתּוֹפְחִים בְּבִטְנוֹ הַרְגוּזָה
הוּא מְכָה בּוֹ
מְנִסָּה לְהַכְנִיעוֹ
לְתַת בּוֹ צוּרָה עֲגֻלָּה
מְרַכֶּכֶת
אֲחֵרִי שִׁכְנִס לְתַנּוּר
וְהַחֵם יִלְהִיט בּוֹ מִן הַתְּשׁוּקָה
יִפְזֵר עָלָיו סֶכֶר
וַיִּגִּישׁ לְפִיהָ
אוּלֵי תִתְרַצָּה
וְתִסְלַח לוֹ
עַל אֲהַבְתּוֹ
לְמֵאֲפִים.

כְּשֶׁאֲנִי מְקַלֶּפֶת שוּם בַּיָּדַיִם
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עַל סִבְתָּא שְׁלִי
עַל הַגּוֹשׁ הַקָּטָן שֶׁבֵּלֵט מִמְצָחָהּ –
מְזַכֶּרֶת מִמְקוֹם שְׂרוּצִים לְשִׁכְחַ
וְלָרַגַע נִדְמָה לִי שְׂזוּ הִיא הַמְקַלֶּפֶת מִתּוֹכִי.
עוֹרָה הַשְּׂקוּף
הִזָּה אוֹחֵז אֶת הַפְּדוּרוֹן
כְּמוֹ שוּם בְּתוֹךְ הַקְּלָפָה,
וְהַגְעָגוּעַ עִמְקֵבִים
מְחַלֵּת אֲרָנָב לֹא נִגְמָרֶת
אֲבָל אֲנִי רַק רוֹצָה לְהַגִּיעַ,
וְלֹא מְשַׁנָּה לִי בְּאִיזוֹ דֶּרֶךְ.

בדרכים אני לומד להיעשות חבר של הרעב. זה ישרת אותי בכל הנסיעות הארוכות והמיטלטלות על הכבישים השבורים. זה עדיף כשאתה לא יודע איפה תמצא את הארוחה הבאה.

ככה עליתי על המיניבוס אחרי ארוחת הבוקר במלון. ידעתי שעכשיו יש נסיעה ארוכה להרים. הנסיעה הראשונה ארכה שלוש שעות, ואחריה הייתי צריך לחכות עוד שעה בתחנה המרכזית. אנשים הלכו לקנות ארטיקים בקיוסק שעמד שם. אני ויתרתי. לא רציתי למצוא את עצמי עם צורך בשירותים, אז לא אכלתי ולא שתיתי.

הנסיעה השנייה ארכה כמעט ארבע שעות, במעלה הדרכים המתפתלות אל ראש ההר. שמרתי על בטן ריקה והשתדלתי להתרכז בנוף היפה, באגם הטורקיז, במנהרות שבתוך ההר, בעצים הסתוויים. רעב, פיפי, צרכים גופניים – כל אלה בעיקר עניין של שיעמום. כשמעניין מאוד אפשר לשכוח מהם. אני מרוכז לגמרי בדברים אחרים והם מסיטים את תשומת לבי מהגוף שלי.

זה לא אומר שאני מורעב. הרעב נדמה לאנשים לפעמים כמו נוגש עבדים: הוא מכריח אותנו לאכול ברגע שהוא מרים את הראש, וזה יכול להיות מאוד מטריד. אבל אם אתה מפסיק להאכיל אותו בתשומת לב, נושם עמוק כמה פעמים ומתרכז בדברים אחרים, התחושה המציקה נעלמת. אתה נהיה ריק וקליל.

הרעבה היא מסוכנת. אני מדבר על שליטה עצמית. כשיש זמן ומקום לזה, אוכלים. כשהתנאים לא מאפשרים, אז לא. בבוקר שלמחרת הייתי צריך להסתפק במועט כי אין שירותים בדרך וכדאי לא להיות ישנוני וכבד במהלך ההליכה.

דור ואני ישבנו בחדר האוכל הקטן של הגסטאהאוס וחיכינו לבנות. מזורי המנהלת הגישה את מה שהיה. רציתי סטייק, קיבלתי עגבנייה. לא אכלתי כלום חוץ ממעט ביצים, ממש לא מספיק, וקצת גבינה חסרת טעם. האוויר היה קר ואני ידעתי שאת ההליכה של היום, ארבעה עשר קילומטר, עדיף לעבור בלי להתעסק בגוף כל הזמן. פה צריך הרבה שליטה עצמית.

הבנות נכנסו.

“אין ביצים?”

“היא מכינה את שלכן כנראה, זה בטח תכף יגיע”, אמרנו להן.

אבל סאלי הלכה לשאול, והתברר שכל הביצים על השולחן היו לארבעתנו.

שירה נלחצה מזה. “אכלתם את כל הביצים?!” בסוף סאלי פשוט ביקשה ממזורי שתכין עוד, והיא הכינה להן.

המנה הייתה כל כך קטנה ! דור ואני חשבנו שזו חביתה לכל אחד, אכלנו הכול. אחר כך נסענו לנקודת ההתחלה.

מזורי נתנה לנו גם אוכל לדרך : חצ'פורי, חצ'פורי, חצ'פורי, חצ'פורי. קצת ביצים קשות. כמה מלפפונים. כמה קוביות גבינה. בקיצור, האוכל האמתי נזנח לטובת הבצק. אני מעדיף להתרחק מזה.

במהלך ההליכה לא הרגשתי כלום. היה מעניין מספיק ואני צעדתי מהר והגעתי לכביש הרבה לפני האחרים. שם היו לי כבר כאבי בטן קשים למדי, אבל שקית האוכל לא הייתה אצלי אז ישבתי לחכות. בגבהים האלה גם אין יותר מדי חמצן, אז פתאום הכול הולך נגדך. אבל אותי עניין לכבוש את הפסגה של עצמי יותר מאשר את פסגת ההר.

בסוף שמעתי את הקולות של שירה ודור עולים מהיער, אז ניגשתי לשם וקראתי להם. עודדתי אותם שיתקדמו. לשניהם היה קשה כי הם מעשנים ולא יכולים לנשום. בקיצור, ההרים האלה הוציאו לכולנו את המיץ. ואני בכלל לא שותה מיץ.

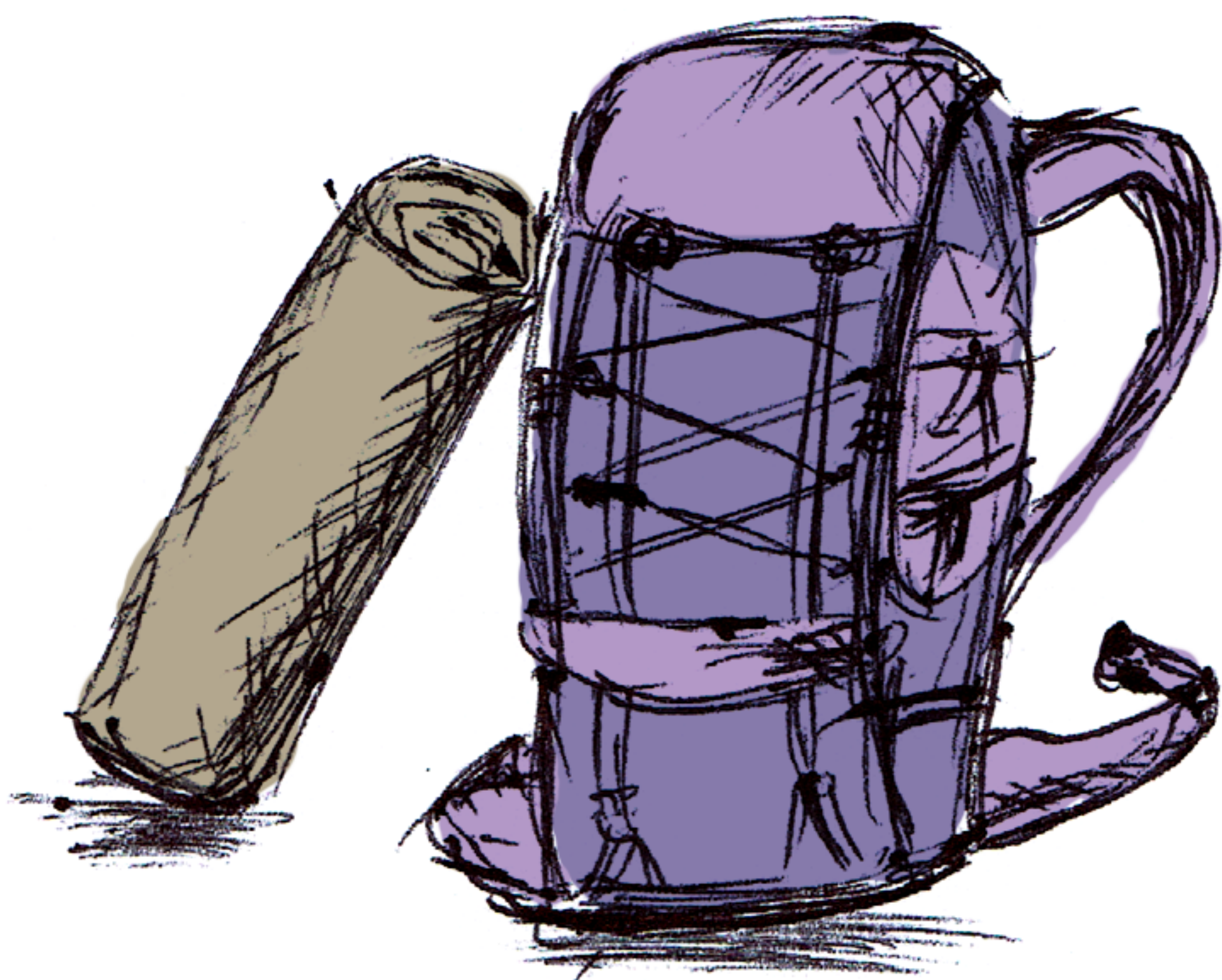
“איפה כולם?”

“הלכו”, אמרתי. “בואו”.

המשכנו עוד קצת והחלטנו לעצור לרגע. גם כדי לאכול, גם כדי להבין מה עושים. אכלתי שתי ביצים קשות, חצי מלפפון וקוביית גבינה. דור תרם לי את הביצה הקשה שלו ואכל חצ'פורי, למרות שנמאס לו.

ככה עשיתי את שארית הדרך עד הגסטהאוס החדש. בחוץ היה כבר חשוך. הארוחה בגסטהאוס הייתה מרק בשר עם המון דברים בפנים, ואני הייתי מרוצה : צום קליל הוא טוב כדבר שבשגרה. ואני הצלחתי לטפס על ההר ולעבור את המסלול בלי חמצן ובלי יותר מדי אוכל שיכביד עליי ויעשה אותי מסורבל.

את יודעת מה ? זה היה מסע מוצלח.

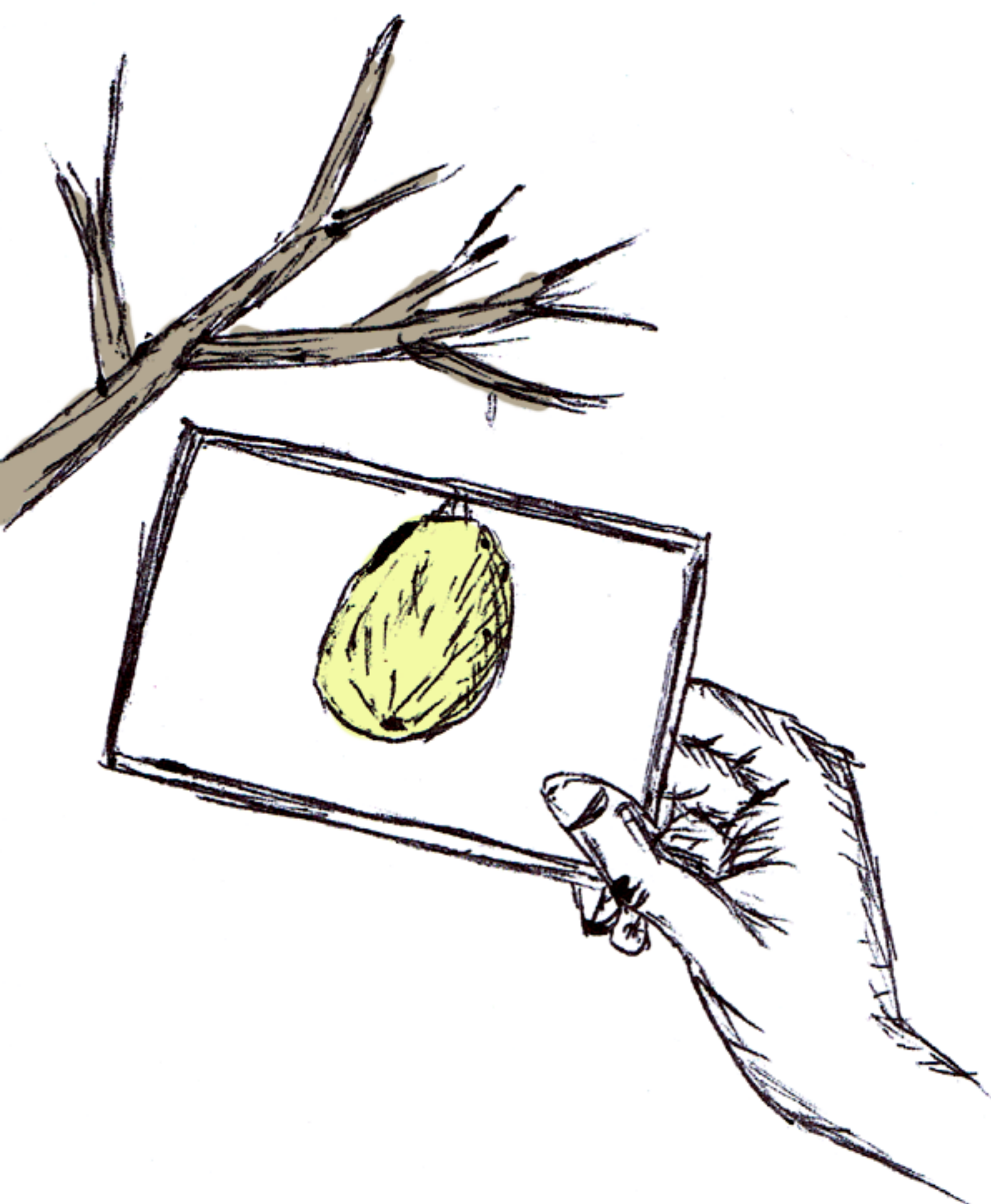

עץ חירותי

לַעֲת לַיֵּל נִיחֹחַ שֶׁל גּוֹיְבוֹת מְגִיחַ אֶל תְּכַל חֲדָרֵי
מִחְמִיץ אֶת זְכוֹנוֹת הַיּוֹם
מְצַהֵיב אֶת חֲלוֹמוֹת הַלַּיֵּל
זוֹרֵעַ רְגָעֵי עֲרוֹת רֵאשׁוֹנִים
מְקַלֵּף אֶת כְּסוֹת חֲדָר בֵּיתִי.

רִיחֵן שֶׁל גּוֹיְבוֹת מְלֹנָה אֶת יוֹמֵי
מְזָכִיר לִי אֶת עֲצָמִיוֹתֵי.
שְׁאֲרֵיזוֹת שֶׁל פְּרֵי מֵהַקְּטִיף הָאֲחֵרוֹן
דְּבוֹקוֹת לְשִׁפְתֵי
וְלְרִצּוֹנֵי לְשׁוֹב לְעֵץ חֲרוֹתֵי.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושאו: דו־שיח.

החיים היו מאוד משעממים אילו היה בהם רק קול אחד.
הפעם אנחנו רוצים לשמוע מכם שני קולות. נשלחו אלינו שירים וסיפורים שמתארים דו־שיח בין חברים, מכרים, אוהבים
או אויבים.

ספרו לנו על שיחה עם מישהו שלא היה מעולם, מישהו שנשאר רק בזיכרון או מישהו שהוא רק רעיון.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/11/2019 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.